

LUMILE RECI

CAPITOLUL I

Există un timp potrivit pentru fiecare lucru. Așa cum un boboc înflorește la vremea sa ori o floare se transformă în fruct, la fel și eroii noștri, trecuți prin atâtea încercări împreună, deveniseră, pe nesimțite, oameni mari. Și îți puteai da seama nu numai după faptul că hainele nu le mai veneau aproape deloc, ci și după felul în care vorbeau și se priveau unii pe alții. Erus era acum un tânăr înalt și puternic. Dar în ochii săi mari și plini de căldură încă licăreau două steluțe jucăușe de pe bolta cerească. Alpi nu crescuse prea mult, iar spiritul său glumeț și artistic era tot acolo. Sucre se înălțase și el, iar brațele li crescuseră nemăsurat, încât ai fi zis că are picioare în loc de mâini. Cu toate acestea, nu renunțase nici el la obiceiurile mai vechi, era la fel de amuzant și aproape mereu căuta ceva de mâncare. Hanah era mai înaltă decât Alpi, însă asta nu îi împiedica să fie nedespartăți. Roua semăna din ce în ce mai mult cu mama ei, Luna, Crăiasa Apelor. Se făcuse atât de frumoasă, încât Erus nici nu-și mai putea lua ochii de la ea. Singurul neschimbat era Bo. Un lucru absolut normal, pentru că burgonii erau singurii pe care nu-i afecta trecerea dintr-o lume într-alta.

— Va trebui să ne găsim niște haine noi cât mai curând, spuse Sucre zâmbind, privind-și mânecile, care pur și simplu plesniseră pe brațele lui puternice. Și ceva de mâncare, neapărat.

— Crezi că vom găsi ceva acolo? o întrebă Alpi privind-o cu drag.

— Este cel mai înalt loc din jur. La nevoie, unul dintre noi se poate cățăra într-un copac pentru a vedea mai bine împrejurimile.

Și, într-adevăr, păduricea care se vedea în zare creștea pe un deal înalt ce părea să vegheze împrejurimile ca un paznic neclintit. Cei șase prieteni o luară la pas cu încredere spre acel loc. Până la urmă, aveau cu ei pe cineva din neamul călăuzelor și se părea că Hanah se descurca de minune.

— Rămâne un mister de ce aerul e cald și pământul rece, spuse Erus către Roua în vreme ce mergeau la pas.

— Nu cred că mai e un mister. Am deja o teorie despre asta.

— Serios? Care?

— Bo a spus că lumea asta e la graniță, deci e foarte posibil ca aerul cald din Familia să se resimtă aici. Și asta ar însemna că toate aceste lumi în care călătorim nu sunt paralele, așa cum am crezut până acum, ci sunt una peste alta, zise Roua și privi curioasă în sus.

— Una peste alta? întrebă Sucre, care auzise discuția celor doi. Păi și... dacă se întâmplă să cadă Familia peste noi?

aduce ghinion; în schimb, se așază în calea unui stol de păsări, în speranța că se va glândi vreuna pe ei, cică asta aduce noroc. Mai cred că, dacă te joci cu focul, vei face pipi noaptea în pat, iar dacă te mănâncă palma vei primi bani sau îți va trage cineva o mamă de bătaie. Dacă întâlnești o pisică neagră, vei avea mare ghinion, și de asta le este cel mai frică. Dacă arunci cu norei într-un străin, înseamnă că li urezi noroc și sănătate. Dacă stai în colțul mesei, nu te vei mărita niciodată, imediat după ce ieși din casă nu trebuie să te mai întorci, altfel vei avea ghinion toată ziua, când cineva pleacă de acasă într-o călătorie lungă se obișnuiește să se arunce cu pantofi vechi după el, pentru a-i ura noroc, bineînțeles. Și le mai este frică de păianjeni și de vreme rea. Ah, și de strănuturi. Dacă strănută cineva în fața ta, trebuie numaidecât să te duci să te speli pe mâini. Iar dacă întâlnești un păianjen, trebuie să țopâi într-un picior cu ochii închiși, spunând un soi de descântec. Și mai sunt... dacă te mănâncă urechea stângă înseamnă că plouă, dacă e dreapta înseamnă că ninge, dacă porți chiloții pe dos nu se prind vrăjile de tine și multe altele, încheie fata râmbind. Și încă ceva: vânătorii urăsc culoarea verde. Bine, ei urăsc orice culoare, în general, dar verdele în mod deosebit.

— Vai de mine, nu știu cum ai reușit să trăiești printre ei atâta vreme, o compătimi Roua.